

LIBRIS

We know
books

Holly Webb

SID, CĂȚELUȘUL CU BLĂNIȚA ZBÂRLITĂ

Ilustrații de Sophy Williams
Traducere de Gabriela Trăsculescu

LITERA

București

Capitolul unu

Bella urcă scările de la intrarea în adăpostul pentru animale în pași de dans, sărind de pe un picior pe altul. Era mult prea entuziasmată și nu putea sta locului. Așteptase atât de mult ziua aceea... Trecuseră săptămâni întregi de când părinții ei tot discutau despre posibilitatea de a-i cumpăra un câine, însă munca ei de convingere durase *ani* de zile.

Totuși, acum intrau în adăpostul pentru animale din Redland, hotărâți să găsească un câine care să facă parte din familia lor.

– Ce rasă credeți că o să luăm? întrebă Bella după ce făcu o piruetă în capul scărilor, uitându-se la părinții ei și la Tom, fratele său mai mare.

Abia ținuseră pasul cu ea după ce coborâseră din mașină, și o luase la goană spre ușa de la intrare. Întrebarea asta – și multe altele – îi stătuse pe limbă încă de la începutul săptămânii, când mama ei îi spusese că vor face o vizită la adăpostul pentru animale, însă nu îndrăznise să o rostească. Dacă nu se înțelegeau asupra rasei preferate și renunțau la idee? Chiar și acum, Bella își muta temătoare privirea de la mama, la tatăl ei și la Tom, întrebându-se

ce răspuns va primi. Ea însăși se gândise mult la asta, încercând să-și dea seama care ar fi cel mai bun și mai frumos câine dintre preferații ei.

De fapt, numai la asta se gândise în ultimele săptămâni. Prietena ei, Megan,

începuse să-și dea ochii peste cap de fiecare dată când Bella aducea vorba despre asta la școală sau îi propunea să meargă împreună la bibliotecă, să răsfoiască diverse cărți despre câini. Până și domnul Peter, învățătorul ei, îi atrăsese atenția de cel puțin trei ori să încerce să fie mai atentă la ore. Pe de altă parte, îi dăduse o steluță și două puncte pentru poezia pe care o scrisese despre căței, așa că balanța se echilibrase oarecum.

Numai că Bella nu se hotărâse nici acum ce fel de câine îi plăcea mai mult. Știa că unul dintre motivele pentru care hotărâseră să ia un animal de la adăpost, și nu de la un crescător, era diferența de cost; în plus, părinții ei voiau să ofere un cămin unui animaluț care nu fusese prea norocos. Din punctul

acesta de vedere, era bine că nu prefera o rasă anume, deoarece șansele de a găsi la adăpost exact rasa aceea ar fi fost foarte mici. Totuși, părea puțin ciudat că nu putea să-și aleagă câinele preferat dintre toți câinii care existau pe lumea asta. Știa de unde i se trăgea – de la faptul că îi plăceau *toți*...

– Dacă ai putea alege de la adăpost orice rasă de câine, ce ai prefera să fie? o întrebă Bella pe mama ei. Știu că nu e cazul, adăugă ea pe un ton grăbit, dar întreb de curiozitate.

Mama îi zâmbi.

– Chiar mă întrebam când aveai de gând să aduci vorba despre asta. M-am și mirat că nu stai să te uiți pe web-site-uri cu câini, să încerci să descoperi ce rasă îți place cel mai mult.

Bella îi zâmbi la rîndul ei, ușor stânjenită.

– Am făcut asta, recunosc eu ea, însă tot nu m-am hotărât.

Mama îi ciufuli părul dragăstos, în timp ce fetița deschise ușa recepției adăpostului.

– Dacă aş putea alege orice câine de pe lumea asta, mi-ar plăcea să fie unul mic și drăguț. Poate un teckel.

– Nu cumva e câinele ăla care seamănă cu un cârnat? întrebă Tom cu o umbră de dezgust în glas. Nici nu vreau să aud de teckel! O să râdă toți de mine. Un câine mare ar fi super! adăugă el cu un zâmbet ștrengar. Îmi plac la nebunie cheștiile mari și păroase.

Bella își dădu ochii peste cap.

– Splendidă descriere! Și care ar fi cheștiile alea mari și păroase?

– Nu știi? Ȑia care apar în reclame.

– A! Ciobăneștii englezești!

Bella încuviință din cap, entuziasmată.

– Sunt superbi!

– Îmi pare rău, copii! spuse tata, clătinând din cap. Nu cred c-o să găsim pe-aici vreun ciobănesc englezesc sau vreun teckel. Aș zice mai degrabă că majoritatea câinilor din adăpost sunt vagabonzi. Și, cel mai probabil, corciturii.

Bella dădu din cap aprobator. Mama ei se afla acum în fața biroului de la recepție, anunțând că veniseră să vadă câinii din adăpost, în vederea unei adopții. Bella era atât de bucuroasă, încât nu mai avea astâmpăr. Simțea nevoia să vorbească întruna, ca să nu explodeze de emoție.

– Ce câine ți-ar plăcea, tati?

– Hmm, murmură tata, încruntându-se. Cred că prefer ceva de talie mare. Mi-ar plăcea să iau câinele cu mine la alergare.

Tom fornăi.

– Bine, atunci luăm un ogar.

Tatăl lor era un bărbat înalt, căruia îi plăcea să alerge pe distanțe lungi. Participase chiar și la maraton și toată familia se dusesese atunci la Londra să-l vadă.

Bella clătină din cap.

– Nu știu ce să zic de ogar, tati. Nu cred că poate ține pasul cu tine. Sunt câini de curse, dar nu rezistă decât pe distanțe scurte. Și, oricum, dacă o să găsim un ogar aici, probabil ar fi un metis, adăugă ea încruntându-se, apoi rămase tăcută o clipă. În plus, nu cred că ar fi prea vesel. Stăpânii l-au abandonat când n-a mai putut alerga în curse, iar de atunci n-a mai avut parte de un cămin sau de atenția cuiva. De obicei, au mari probleme cu dantura, pentru că stăpânii nu se mai ocupă de ei. Am citit despre un ogar căruia a fost nevoie să i se scoată toți dinții.

Tatăl Bellei oftă.

– Cred că mulți câini de aici au povești triste, Bella. Trebuie să ne bucurăm că avem ocazia să-i oferim unuia

dintre ei un cămin,
o consolă el, luând-o
de după umeri.
Deci, ce părere ai?
Un câine mare, im-
punător și blănos sau
o chestie micuță și
pufoasă?

— Habar n-am, spuse
Bella oftând. Tot încerc să-mi închipui
cum aș arăta alături de un câine sau de
altul, dar nu reușesc, pentru că îmi plac
toți... mai spuse ea și se uită zâmbind la
tatăl ei. Dar când o să-i vedem în carne
și oase, o să fie altfel, nu-i așa? O să
știm imediat ce câine ni se potrivește
cel mai bine. Sunt sigură de asta!

